

[Undervisningsministeren]

bedre forklaringer, men der er da ikke noget overraskende i, at de samlede forskningsbevillinger er steget, for det offentliges forskningsbevillinger er jo steget, og vi ved, at den private sektor har haft en opgang, som gør, at der er al mulig grund til at forvente, at de private virksomheder har øget deres forskningsindsats.

Jeg så netop for et par dage siden, at virksomheden Nordisk Gentofte, så vidt jeg husker, har øget den i forvejen voldsomme forskningsaktivitet med 20 pct. bare på 1 år, og det er jo ikke kun Nordisk Gentofte, der er inde i en sådan vækst, det gælder også andre virksomheder. Så det skulle undre mig meget, om det ikke viser sig, at stigningen i det samlede forskningsvolumen har været mindst så stor, som jeg har angivet, nemlig stigningen fra 1,13 til 1,25 pct. i perioden 1982-86.

Hvad angår de yderligere konkrete bemærkninger, som visse ordførere er kommet med, vil jeg for det første sige, at jeg har lyttet med interesse til fru Jytte Hildens betragtninger om en omorganisering af forskningsorganisationen, og jeg har også med interesse læst, hvad Socialdemokratiet skrev i det notat, der blev offentliggjort i går. Jeg stiller de samme spørgsmål, og det har jeg i øvrigt gjort i flere år. Det har været svært at finde svar på, hvordan vi forbedrer vores forskningsorganisation, men jeg kan forsikre, at jeg meget gerne modtager det lille skub fra Socialdemokratiet, og at jeg meget snart vil prøve at overveje, hvordan vi kan få en bedre forskningsorganisation. Det, jeg især føler der er behov for, er, at Direktoratet for de Videregående Uddannelser kan få en karsk og uafhængig forskningsrådgivning, men vel at mærke en, der er modig – ikke en, der bygger på et konkordat mellem universiteterne om, at hvis det ene universitet er venligt ved det andet, så er det andet også venligt ved det første; det er jo ikke det, vi skal have. Problemet er i et lille land som Danmark at få en tilstrækkelig modig og karsk rådgivning. Jeg lytter gerne til gode råd med hensyn til, hvordan noget sådant kan ske.

Hr. Ole Bernt Henriksen spurgte, om det ikke var en idé, at vi hvert år bad forskerne om at fortælle, hvad de er i gang med, og hvad de agter at gå i gang med i de kommende år. Så vidt jeg husker, har vi i det meget omtalte hyrdebrev til institutionerne skre-

vet, at vi finder, det er en helt naturlig ting. I den forbindelse vil jeg også give hr. Poulsgaard ret i, at der er nogle, der er bedre til at forske end andre, og det er helt oplagt, at forskningstiden ikke bør fordeles ligeligt på forskerne, for nogle forsker meget og godt i en vis periode af deres aktive liv, men så kan der være perioder, hvor de er mindre målbevidste i deres forskning. Naturligvis bør forskningstiden fordeles sådan, at man får mest mulig forskning for pengene, og sådan, at der altså sker en egentlig prioritering. Jeg tror nok, man må sige, at der er institutter, som absolut intet foretager sig i så henseende, og det er efter min mening ikke rimeligt. Alle institutter bør sikre, at forskningstiden fordeles sådan, at det er dem, der forsker, der får tiden overladt, og at man giver andre opgaver til andre.

Det glæder mig, at mange ordførere har været inde på netop den betragtning. Det er den, der gennemsyrrer hyrdebrevet, og jeg håber også, at det høres på institutionerne, at det er en betragtning, som der er opbakning til.

Taletidslampen lyser. Jeg ville gerne have sagt noget til hr. Rahbæk Møller. Han var lidt usaglig, synes jeg. På den anden side sluttede han så godt, at jeg næsten vil glemme hans indledning, for slutningen kunne jeg i meget stort omfang tilslutte mig.

Hr. Estrup har ret i – og det har jeg vistnok også sagt meget tydeligt – at den optimisme, jeg mener der er grund til alt i alt, ikke deles af alle forskere på alle institutter. Men jeg håber også, at jeg her har understreget, at jeg heller ikke synes, de har grund til det. Mange steder har de slet ikke grund til at se så lyst på det, for de har faktisk nogle vanskeligheder at slås med. Jeg er glad for, at jeg i samarbejde med hr. Estrup nu ved finanslovsforliget har hjulpet lidt på det. Det var tiltrængt. Og jeg takker for det samarbejde, vi har haft om den sag.

Fru Bente Juncker har ret, når hun sætter ordet »samspil« som overskrift på det, vi skal nå i de kommende år. Vi skal have et bedre samspil mellem offentlig og privat sektor; det er det, meget af det drejer sig om. Derfor bliver vi også nødt til at have nogle programpenge, som kan fremkalde dette samspil. Det skal være min sidste bemærkning, før formanden jager mig ned fra talerstolen.